

zákonu; tak tomu jest obzvláště u námitky Roberta B-a, že jako tajemník Svazu obchodníků v P. T. jest prost zodpovědnosti z intervence v této působnosti vykonané, protože ponechává stranou, co rozsudek zjistil o zvláštní povaze této intervence. Při nedostatečnosti skutkových zjištění, shora podrobněji dokázané, nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení ve stolici prvé a bylo proto zmatečným stížnostem vyhověno a dále, jak shora naznačeno, uznáno podle § 5 zákona čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném.

Čís. 2911.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

§ 18 zákona nerozlišuje mezi zprávami nepodmíněnými a podmíněnými (určitými a neurčitými); nevyžaduje se, by zpráva nebo možnost následků v ní uvedených byly nějak časově určeny.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, Zm I 66/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 17. listopadu 1926, pokud jím byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro přečin podle § 18 čís. 2 zák. na ochr. rep., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvody:

Zmatečná stížnost vytýká rozsudkovému výroku zmatečnost podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. z důvodu, že nalézací soud vylučuje ohrožení bezpečnosti státu a veřejné bezpečnosti proto, že výroky obžalovaného jsou příliš podmíněné (hypothetické) a nejsou časově blíže určeny. Zmateční stížnosti dlužno přisvědčiti. Právní názor nalézacího soudu nemá v zákoně opory, neboť § 18 zákona na ochranu republiky nerozlišuje mezi zprávami nepodmíněnými a podmíněnými (určitými a neurčitými), aniž vyžaduje, by zpráva nebo možnost následků v ní uvedených, byly nějak časově určeny. Nehledíc k tomu, prohlašoval obžalovaný podle výpovědi svědka D-e, že klesne československá koruna k vánocům. Ostatně, i kdyby byl soud nalézací, uváživ všechny okolnosti — i ty, jež jsou uvedeny v trestním oznámení a jichž se svědci dovolávali, dospěl k úsudku, že zpráva obžalovaným rozšiřovaná nebyla způsobilou přivoditi následky uvedené v § 18, čís. 2, první věta zák. na ochr. rep., měl uvážiti, zda jeho výroky nemohly míti za následek zjevy, uvedené v druhé větě § 18 čís. 2, a posléze též, zda snad ony výroky nenaplnují aspoň skutkovou podstatu přestupku podle § 18 čís. 1 zákona.